

ANNEKE EN DE SIK

W. G. van de Hulst

VOOR ONZE KLEINEN

12

A black and white line drawing of several children holding a large rectangular sign. The children are depicted in a simple, sketchy style. One child on the left is holding a long, thin stick or branch. Two birds are perched on the top edge of the sign. At the bottom of the sign, the legs and feet of several children are visible, suggesting they are walking together. A small, fluffy cat is walking in the foreground below the sign.

ANNEKE EN DE SIK

door
W. G. VAN DE HULST

12

Met tekeningen van W. G. van de Hulst Jr.

Veertiende druk
157e - 168e duizend

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

1. Het blauwe lintje

Anneke / was boos.
Anneke / was vre se lijk
boos.

Ze stak haar klei ne vuisten
in de hoog te; — alle bei.
„Le lijk beest! ... Le lijk
sik!”

Er kwa men twee dik ke tra-
nen in haar ogen; haar
wan getjes wer den rood
van boos heid.

Waar òm?

O, die sik!... die lelijke sik!

Anneke was eerst zo blij geweest. Anneke had een heel mooi dingetje gekregen van grootmoe: een lintje, een blauw lintje; — en het voelde zo lekker zacht; — en 't was ècht van fluweel.

Sik stond in het schuurtje.

Sik was nog maar een heel kleine sik, een lief, leuk sikje.

Anneke holde naar hem toe.

„O, sik, kijk 'est kijk 'est”

Ze trok hem mee de tuin in.

En ze danste om hem heen, zó blij was ze.

„O, sik, hoor 'es, kijk 'est... Dat is voor jou, hoor!...

Dat mooie bandje is voor jou, hoor! Om je hals...

Ben je nou niet erg blij?... Ja, hè? En 't is ècht van fluweel... Kom maar, hoor, je bent mijn lieve, leuke sikje, hoor!”

Anneke ging op haar knietjes zitten, in het gras. En ze hield haar lieve, leuke sikje goed vast.

„Stilstaan, hoor! Je moet goed stil staan, hoor!...

Nee, niet weglopen... Een mooie strik maken is heel moeilijk. Ik kan al een beetje een mooie strik maken... Stil, still O, 't wordt zo mooi, zo mooi!”

Het lintje lag al om zijn hals. Er was ook al een knoop in. Maar de strik!... O, die was zo moeilijk.

Anneke ging recht op
staan.

Anneke ging weer op
haar hurken zitten.

O, 't was zo moeilijk.

Haar wangetjes werden

rood. Het puntje van haar tong kwam naar buiten
kijken. Haar vingertjes beefden.

„Stil nou, sik!... O nee, nee, niet *springen!* Dan
gaat de strik weer uit... Pas op, pas op!”

Die sik was zo wild. Hij rukte met zijn kopje; hij
danste op alle vier zijn hoge pootjes te gelijk.

„O nee, neel Stil noul... Je bent *mijn* lieve, leuke
sikje, hoor! En je krijgt een mooie, een prachtige
srik. En grootmoe weet het niet. En grootmoe zal
zo blij zijn... Stil noul Ja, je bent lief, je bent...”

Bòml...

Arme Annekel

Die wilde sik rukt zich los. Hij gaat opeens op zijn
achterpootjes staan, heel hoog. Hij houdt zijn
kopje schuin.

O, arme Annekel Die boze sik geeft haar opeens
een stoot met zijn kop... Bòml

Anneke rolt omver...

En de sik springt weg; — door het gras heen; — door de bloemen heen; — door de struiken heen... Hij danst op alle vier zijn pootjes van de pret. Er zit een mooi, blauw bandje om zijn hals; — maar er is geen strik in. Het éne eind is kort; het andere eind is lang. Het danst mee op zijn rug.

Anneke ligt in het gras.

Haar wangetjes zijn zo rood als vuur; er staan twee dikke tranen in haar ogen;... en ze steekt haar kleine vuisten in de hoogte van boosheid; — allebei.

O, ze is zo boos.

Ze is zo vreselijk boos.

„Lelijk beest!... Lelijke sik!”

2. Waar is de sik?

Anneke stond op.

Ze liep het boze beest achterna. En ze riep: „Kom hier! Kom *dadelijk* hier!”

Maar de sik kwam niet, ... o nee, hij kwam helemaal niet.

Hij keek even om met zijn gultige oogjes; — hij hield zijn kopje schuin; — hij wipte met zijn staartje... Toen nam hij opeens een rare, hoge bokkesprong. En hij *holde* weg, — nòg verder de tuin in.

Ja, ... en het hekje van de tuin stond open. En achter de tuin was het bos, en daar waren de landen; en daar was de wijde wereld...

De kleine sik zàg het open hekje wel.

Hij werd dol van vrolijkheid.

Hij sprong boven op de vuilnisbak; hij sprong er ook weer af.

En hij holde nog verder ... het hekje door ... het smalle laantje in naar het bos.

„Hier! Kom hier!” riep Anneke.

„O, dat màg niet, dat màg niet, — het bos in.

O, ik zal het tegen grootmoe zeggen, hoor!...
Kom hier! Kom dadelijk hier!"

Maar het vrolijke sikje kwam niet,... o nee!
En Anneke holde meel — óók de tuin door; —
óók het hekje door; — óók het smalle laantje
door...

Brrr!

Opeens stond Anneke stil, *stijf* stil.

O, ze griezelde; ze trok een heel bang
gezichtje, ze grabbelde met haar
handjes in de lucht... Brrrr!

Wat was dat?

Een spin!

Een grote, dikke spin had zijn web gespannen, dwars over het laantje. Hij zat er midden in. Hij wilde vliegen vangen, die door het laantje vloegen. Het was een bruine spin; hij glom in de zon; hij had een kruis op zijn ronde rug. Het vrolijke sikje was verder gehold, het laantje

in. Dat kòn... Hij was nog zo klein, hij kon best onder het spinneweb doorloopen.

Maar die Anneke, die arme Anneke!

Die was al zo groot; — en die zàg het spinneweb niet; en die holde ook maar door... O, en die holde er zó maar tegenaan — haar neusje er zó maar tegenaan.

Brrrr!

En de grote, dikke bruine spin wiebelde in zijn web.

Anneke schrok zo. Anneke griezelde zo. En ze sloeg met bei haar handen in de lucht...

Brrrr!

Ja, maar de boze sik was al aan het eind van 't laantje; hij ging de hoek om... O, en dat mòcht niet!

Anneke moest hem pakken gaan; maar Anneke kon hem niet pakken gaan... Die griezelige spin!

Ze kon niet voorbij. Het laantje was zo smal, en het web was zo wijd.

En 't moest tòch!... Die lelijke sik!

Zou ze maar in ééns doorloopen, — zó maar heel hard doorloopen, — zó maar tegen de spin áán, — met haar ogen dicht?

O neel... Brrrr! Ze griezelde ervan. Dàt durfde ze niet.

En 't moest tòch... Die lelijke sik! Hij was hélemaal weg.

Opeens wist Anneke wat... O ja, ja! dàt kon!... Onder het spinneweb door kruipen;... dàt kon! En Anneke ging op haar buik liggen, en ze kroop een eindje verder; heel voorzichtig. Het paadje was heel smal; — het hoge gras kriebelde in haar gezichtje; de dorre takken prikten in haar benen.

Ze was al onder de spin... O, als de spin nu eens *zakte!*

Brrrr! Ze beefde, maar ze kroop tòch verder, zo snel ze maar kon... En ze had een rood jurkje aan, en een rode strik in haar haar. Hè, — en toen stak er zo'n nare, kromme tak dwars in haar kous; die tak hield vast... O, ze kneep haar oogjes stijf dicht van bangheid... Als die spin *zakte!*

Ze nam een wilde ruk.

Krrrak! zei de kous. Ze hoorde het niet.

Ze was er door... O, gelukkig! Ze sprong op. Ze durfde niet eens meer omkijken. Ze holde verder het laantje door. Ze kwam om de hoek...

Maar — waar wàs nu die boze sik?... Wèg, hélemaal wèg...

Ze zocht tussen de struiken; — ze zocht achter

de dikke bomen; — ze zocht in het hoge
koren...

Sik was wèg.

Anneke riep... Anneke schreide... Anneke
dwaalde àl verder weg.

En de zon schoof achter de wolken.

3. Waar was Anneke?

Grootmoe kwam in de tuin.
Ze keek... Ze zag Anneke niet.
Ze riep... Anneke kwam niet.
Ze zei: „Waar zou Anneke zijn?
Zou ze in het schuurtje zijn? Ik zal
eens kijken.”

Nee, Anneke was in het schuur-
tje niet.

En de sik was er ook niet.

Grootmoe werd een beetje bang.
Ze zocht de hele tuin door...
„O, waar zou Anneke zijn?”

Toen zag grootmoe het hekje...
Het stond open.

Grootmoe werd een beetje
boos... „Is Anneke het bos in gegaan? Dat mag
niet!... En het sikje ook? Dat mag he le máál niet!”
Grootmoe liep haastig het hekje door, — het
laantje in.

Ze bromde: „Ik ga ze zoeken, — die twee weg-
lopers.”

Ze liep hard... O, en ze zag de spin niet.
Grootmoe's ogen waren zo oud; en grootmoe's
bril lag op tafel bij haar naai mandje.

Ze liep zó maar tegen het spinne web áán. Ze liep zó maar door het spinne web héén... En — de grote, dikke, bruine spin ging mee op grootmoe's zwarte japon.

Grootmoe zag het niet.

Grootmoe was boos. Ze liep het laantje uit, de hoek om. Ze zocht tussen de struiken; — ze zocht achter de dikke bomen; — ze zocht in het hoge koren...

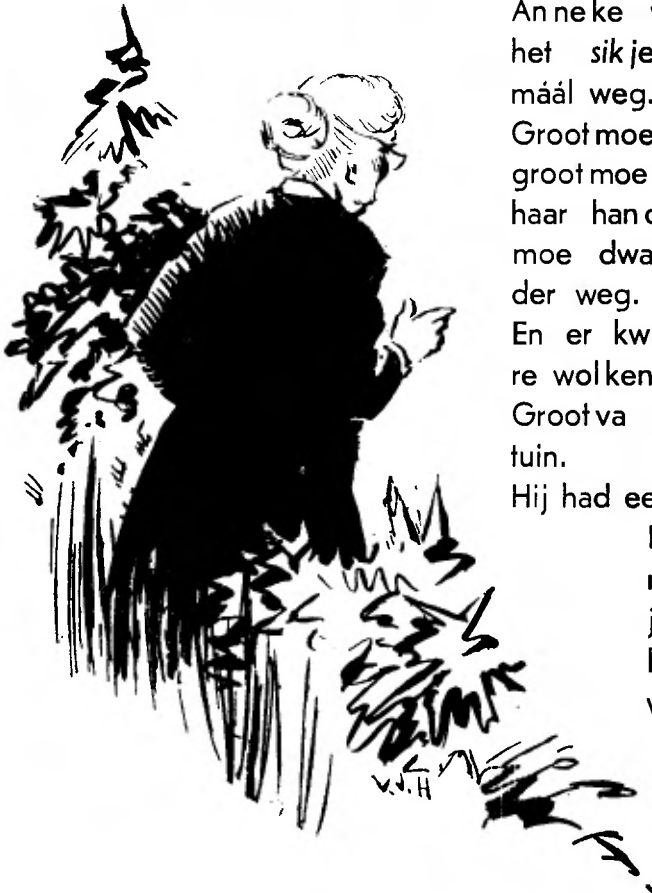
Anneke was wèg. En het sikje was héle-máál weg.

Grootmoe der riep,... grootmoe der klapte in haar handen,... grootmoe dwaalde ál verder weg.

En er kwamen donkere wolken aan de lucht. Grootva kwam in de tuin.

Hij had een zieke duim.

Er zat een mooi, wit lapje om; maar het draadje was gebroken.

Grootmoe moest er een *nieuw draadje* omdoen.
Grootva keek... Hij zag grootmoe niet.
Hij riep... Grootmoe kwam niet.
Hij zei: „Waar zou grootmoe zijn? Zou ze in het
schuurtje zijn? Ik zal eens *kijken*.“
Nee, grootmoe was ook in het schuurtje niet.
En Anneke was er niet.
En de sik was er niet.
Grootva werd een beetje *bang*. Hij zocht de
hele tuin door... O, waar zouden ze alle-
maal zijn?
Toen zag grootva het hekje... Het stond
open.
Grootva werd een beetje *boos*.
Grootva liep haastig het hekje door, — het laan-
tje in... en het witte lapje slingerde mee aan zijn
zieke duim.
Hij bromde: „Ik ga ze zoeken; — alle drie.“

Hij liep hard... Een kromme tak prikte in groot-
va's pantoffel; maar grootva voelde het niet. De
tak brak af en ging *mée* in grootva's pantoffel;
maar grootva merkte het niet;... zó hard liep
hij.
Hij ging de hoek om; — hij zocht tussen de strui-
ken, ... hij zocht achter de dikke bomen; hij zocht
in het hoge koren...

Grootmoe was weg. En Anneke was weg. En het sikje was helemáál weg. Grootva riep,... grootva klapte in zijn handen, en zijn zieke duim deed pijn,... grootva dwaalde àl verder weg. Hij bròmde, hij bròmde maar.

En de donkere wolken aan de lucht werden nòg donkerder.

Mies, de grote, grijze poes, kwam in de tuin. Het was in huis zo *stil*... Mies keek... ze zag niemand. Ze miauwde... Er kwam niemand. Ze dacht: „Waar zijn ze toch allemaal?” Mies ging in het schuurtje kijken. Mies ging bij het hekje kijken. Toen viel er opeens een druppel op haar kop. Ze schudde boos: Nee, nee,... geen natte druppels op mijn mooie vel. Maar er vielen nog méér druppels... Op haar kop, op haar rug, op haar staart... Het begon te regenen. Het begon heel *hard* te regenen.

Mies schudde met haar hele lijf: Neel Neel
Néel... Ze nam een nijdtige sprong; — en
nòg een. Ze vloog naar huis, en ze kroop
gauw onder grootmoe's stoel.
Ze likte, ze likte maar.
„Brrrr! Wat nat! Ik blijf thuis.”
En buiten kletterde de
regen in stralen neer.
Arme grootval
Arme grootmoel
Arme Annekel
Arme sik!

4. Anneke in de regen

Anneke was zo vèr gegaan.
Dom Annekel
De struiken waren zo dicht, — en het koren was
zo hoog; — en de wegjes waren zo krom.

En die boze sik was nergens, — nèrgens...

Anneke zei: „Ik ga naar grootmoe toe,” maar Anneke wist niet meer, wáár het huis van grootmoe was. De wijde wereld was zo groot, — en Anneke was zo vèr gegaan...

En toen? Toen begon het te regenen.

Anneke ging *hard* lopen; maar ze wist niet waar-héén. Ze liep maar, ze liep maar;... ze werd zo bang.

O, die regen; — ze werd zo nat; — die regen plaste neer.

Ze zag een heel klein huisje midden in een land. Er was géén deurtje voor. En over de sloot lag een plank.

Ze dacht: „Ik zal in dat huisje kruipen”...

En ze liep over de plank; en ze liep door het land; en ze kwam bij het huisje; en ze bukte...

O, vreselijk! Anneke schròk zo...

Daar kwamen opeens twee grote koppen naar buiten; — twee grote varkenskoppen.

„Knor! knor!... Breng je wat lekkers voor ons? Kom dan maar binnen!... Knor! knor!”

„O nee, nee, néé!”... Anneke hòlde terug, zo hard ze maar kon; en ze holde de plank over; en de plank wiebelde zo; en ze durfde niet omkijken en ze verloor haar mooie, rode strik; maar

ze merkte het niet!... O, als die boze varkens kwamen...!

Maar de varkens kwamen niet.

„Knor! knor!... Krijgen we niets? Loop dan maar weg, hoor!”

Ze kropen weer lekker in hun droge huisje...

„Knor! knor! Lekker, hoor!”

Maar de arme Anneke liep maar in de regen.

Ze werd zo nat; ze werd zo druipnat...!

Het water droop langs haar gezichtje, en langs haar handjes; het droop haar jurkje uit.

Ze huilde zo; ze huilde zo bitter — maar dat gaf ook niets. De regen nam al haar tranen mee.

De hele wijde wereld was grijs van de regen...

Ze kwam op de straatweg.

Daar was het heel eenzaam.

Daar waren alleen maar bossen langs, — en eenzame landen. En die hele wijde wereld was grijs van de regen.

Er was geen plekje, waar Anneke schuilen kon.

Er was niemand, die Anneke helpen kon.

Arm Anneke! . . Arm kind!

5. Grootmoe in de regen

Grootmoe was ook vèr weggegaan.

Ze kon Anneke niet vinden; — nèrgens.

De struiken waren zo dicht; — en het koren was zo hoog; — en de wegjes waren zo krom.

Grootmoe liep heel andere wegjes dan Anneke... Toen kon ze Anneke niet vinden; — nèrgens.

Grootmoe werd zo bang, zo ongerust.

En toen...? Toen begon het te regenen; — heel *hard* te regenen.

Was er maar een huisje, om in te schuilen; — maar grootmoe zag geen huisje. En haar mooie, zwarte japon ging glimmen van het nat... O, waar moest grootmoe heen?

Daar kwamen twee kleine jongens aan.

Ze liepen heel dicht bij elkaar. Ze hielden elkaar goed vast. En over hun hoofden hing een grote, lege zak...

Zij waren helemaal niet bang voor de regen. Ze hadden dolle pret... Hun klompjes kleefden in de modder; maar ze lachten erom... En ze stàpten maar; en ze plàsten maar. En de éne heette Jan, en de andere heette Kobus.

O, toen zagen ze *grootmoe*.

Grootmoe vroeg: „Heb je een kindje gezien, — met een sik?”

„Nee, juffrouw.”

„Weet je ook een huisje, waar ik schuilen kan? Ik word zo nat.”

„Ja, juffrouw!... Bij moeder.”

En daar gingen ze: De twee kleine jongens met de grote zak voorop; — grootmoe er *achteraan*.

Ze liepen een krom wegje, achter het koren.

Ze kwamen bij het huisje.

Moeder keek door de ruiten; moeder kwam al naar de deur.

Ze riep: „Kom maar gauw binnen, juffrouw! O, wat bent u nat!... Ik zal u een warm kopje koffie geven. Dat is lekker.”

Maar grootmoe zei: „Mijn lieve kindje is weg; — ik ben zo ongerust... Mijn lieve Anneke!”

Moeder schrok... Ze zei: „Och, wat zal die Anneke dan nat worden!”

De kleine jongens schrokken óók... Maar Jan fluisterde: „Wij gaan haar zoeken!” En Kobus fluisterde: „Da's goed!”

Moeder hoorde het. Ze zei: „Ja, da's goed! da's goed! Het regent niet zo *hard* meer. Ga Anneke maar gauw zoeken... Neem maar een droge zak mee; — voor Anneke ook een...”

Grootmoe keek blij. Ze zei: „Julie zijn flinke jongens, hoor! Ga Anneke maar gauw zoeken... Ze heeft een rood jurkje aan, en een rode strik in haar haar... En weet je, waar ik woon? Ik woon in het *witte* huis met het gele straatje; — aan de straatweg... Julie zijn flinke jongens. Breng Anneke maar gauw thuis.” Ze gingen. Ze kropen samen onder de zak; —

maar de andere zak was opgerold. Die mocht niet nat worden. Die was voor Anneke.

En moeder zei: „Juffrouw, ik zal u wel thuis brengen; — met de paraplu... Het regent niet zo hard meer. Kom maar!”

6. Groot va in de regen

Grootva had ook gezocht; — maar de struiken waren zo dicht; — en het koren was zo hoog; en de wegjes waren zo krom.

Grootva liep heel andere wegjes dan grootmoe, — en heel andere wegjes dan Anneke... Hij kon grootmoe niet vinden, en hij kon Anneke óók niet vinden; — nèrgens.

En hij bromde, hij bròmde maar.

En het witte lapje slingerde aan zijn zieke duim.

En toen...? Toen begon het te regenen; — heel hard te regenen.

Grootva ging onder een boom staan; — maar dat gaf ook niets. De regen kwam door de bladeren heen.

Grootva had een zwarte hoed op; daar was een kuiltje in; en dat kuiltje stond vol water... Zijn zwarte jas glom van het nat; — en het witte lapje van zijn duim hing slap; het water droop eruit...

Daar kwam de politieagent van het dorp aan. Hij ging ook onder de boom staan.

Grootva vroeg: „Heb je Anneke ook gezien, mèt grootmoe?”

„Nee, meneer,” zei de agent.

„Och, och, — ze zullen zo nat worden!”

„Ja, meneer,” zei de agent.

„Wil je grootmoe en Anneke voor mij zoeken gaan? Je kunt beter lopen dan ik.”

„Goed, meneer,” zei de agent.

„Anneke heeft een rood jurkje aan, en een rode strik in haar haar...”

„Dà's mooi, meneer,” zei de agent.

En hij stapte verder... Hij had een dikke jas aan, en grote laarzen; — en een pet op van leer...

Hij was niet bang voor de regen.

Grootva ging naar huis.

Hij liep langs het natte koren;... en hij bromde,
hij bròmde maar.

Zijn mooie pantoffels zaten vol modder; — de
glazen van zijn bril zaten vol droppeltjes; hij
kon haast niet zien;... en het kuiltje van zijn hoed
liep over...

Brrrr!... Allemaal water in zijn hals!

7. „Arm kind je ... waar ben je toch?“

Grootmoe is weer thuis. Ze heeft al een droge japon aange trok en.

Grootva is ook weer thuis. Hij heeft al een droog pak aange trok en; — en er zit een schoon, wit lapje om zijn zieke duim.

Maar Anneke is niet thuis.

En de sik hele maal niet.

Grootmoe is zo verdrietig. Ze zegt: „Och, waar zou ons Anneke toch zijn? ... Ze is met haar sikje misschien het hekje uitgegaan; ze is misschien ver dwaald.“

Grootva is ook verdrietig. Hij bromt: „Ik weet het niet; — ik wéét het niet!“

Grootmoe zit bij de tafel; — maar ze staat op: ze gaat door de ruiten kijken.

Grootva zit bij de schoorsteen; — hij staat ook op: hij gaat ook door de ruiten kijken.

Grootmoe zegt: „Ik zie niets!“

Grootva bromt: „Ik ook niet!“

Het is heel stil op de weg. Er komt niemand aan ...

Het regent niet meer; de zon schijnt al een beetje in de plasjes — het gele straatje glimt nog van het nat.

Grootmoe zit weer bij de tafel.
Grootva zit weer bij de schoorsteen.
Ze schudden allebei hun hoofd.
„Och, och!... Arm kindjel... Waar ben je toch?”
Grootmoe vertelt. Ze zegt: „Er waren twee kleine jongens op de weg; — twee kleine, flinke jongens... Ze gingen Anneke zoeken; ze namen een zak mee... O, als ze Anneke eens vinden! Wat zal dat heerlijk zijn!... Komen ze er al aan op de weg?... Ik zal eens kijken.”
En grootmoe gaat alwéér naar het raam.
Grootva vertelt ook. Hij zegt: „De politieagent was in het bos. Hij is een flinke man. Hij ging Anneke zoeken... O, als hij Anneke eens vindt! Wat zal dat heerlijk zijn!... Komt hij er al aan op de weg?... Ik zal eens kijken.”
En grootva gaat óók alweer naar het raam.

Maar de weg is stil.
Er komt niemand aan.
Grootmoe en grootva zijn zo verdrietig... O, als Anneke nu eens nóóit meer terugkwam!
Anneke's moeder is ziek.
Anneke's vader is op reis.
Ze wonen in de grote stad. En Anneke mag zo lang bij grootva en grootmoe zijn.
Grootva en grootmoe houden heel veel van An-

neke. Ze hebben een lief, leuk sikje voor haar gekocht. .

Grootva en grootmoe moeten goed op Anneke passen.

O, en nu is ze weg!... O, als ze nu eens *nóóit* meer terugkwam!... Als er nu eens een *ongeluk* was gebeurd!

Grootmoe vouwt haar handen saam.

Ze doet haar ogen dicht. En haar lippen bewegen zacht.

8. Wie komt daar aan?

Opeens roept grootva: „Kijk 'est Kijk 'est... Wie komt daar aan?”

Hij wijst door het raam; — en zijn ogen kijken al vrolijk.

Heel in de verte loopt iemand op de weg. Zijn pet glimt...

Ja, ja, 't is de politieagent.

Grootva zet gauw zijn bril op, om nog beter te kunnen zien...

Och, maar dan, — dan kijken zijn ogen opeens *niet* vrolijk meer.

Nee, zie maar!... De agent is *alleen*.
Hij komt binnen.
Hij kijkt óók niet vrolijk.
Hij heeft Anneke niet gevonden.
Maar — hij haalt iets uit zijn zak; — iets roods...
Grootva en grootmoe schrikken vreselijk. De agent haalt de rode strik van Anneke uit zijn zak; — nat en vuil.
De agent zegt: „De strik vond ik wel; — maar Anneke vond ik niet... De strik lag bij de sloot.”
„Bij de sloot?”
Grootmoe beeft van schrik.
„Zou Anneke in de sloot gevallen zijn? Zou Anneke verdronken zijn?”
Grootmoe krijgt tranen in haar ogen.
Grootva bijt op zijn lip; — van verdriet.
„Nee,”... zegt de agent... „Nee, Anneke is niet verdronken. De sloot is niet diep; en ik heb goed gezocht... Nee, in de sloot ligt de kleine wegloopster niet...”
„Och, ons Anneke... ons lieve Anneke!”

Opeens roept grootmoe: „Kijk 'es! Kijk 'es!... Wie komen daar aan?”
Zij wijst door het raam; — en ze lacht al een beetje; — en een dikke traan rolt weg, van haar witte wang op haar zwarte schortje...

„Kijk 'es! ... Dáár, op de weg!”

Heel in de verte komen twee kleine jongens aan.

En ze dragen wat ...

Dat zullen Jan en Kobus zijn.

Jan loopt aan de éne kant; Kobus loopt aan de andere kant; — en ze dragen wat in het midden.

Grootmoe kijkt! ... En grootva kijkt! ... En de agent kijkt! ... Ze dringen voor het raam: ze willen allemaal te gelijk kijken.

Grootmoe vraagt: „Is Anneke daar? Ik kan niet goed zien: mijn ogen zijn al zo oud. En het is zo vèr ...”

Grootva kijkt goed door zijn bril ... Die jongens dragen een donker ding. Maar hij kan niet goed zien, wat het is: zijn ogen zijn ook al zo oud. En het is zo vèr ...

De agent kan beter kijken.

Hij zegt: „Ze dragen een grote zak; ... maar Anneke zit toch niet in een zak! ... Dat kàn niet! Nee, 't is Anneke niet.”

Grootmoe wordt weer verdrietig.

Grootva ook. Hij wenkt met zijn hand. Hij róept de jongens ... „Kom gauw! Wat heb je daar in die zak? Kom dan gauw!”

Maar de kleine jongens kunnen niet hard lopen.

Die zak is zwaar.

Er zit wat in.

O, het beweegt!...

Zie maar, het beweegt!

9. Wat zit er in die zak?

Jan en Kobus komen binnen.

Ze hijgen; ze hebben vuurrode wangen; — zó moe zijn ze; zó ver was het.

Ze leggen de zak neer... O, wat zit er toch in? Het beweegt.

De andere zak is nog opgerold. Die hangt aan een touwtje op Kobus z'n rug... Dat is de zak voor Anneke; maar Anneke zèlf is er niet...

Grootmoe vraagt: „Hebben jullie Anneke niet gevonden?”

„Nee, juffrouw — nergens!”

„En wat zit er in die zak?”

„De...”

O, daar gaat de zak al open; vanzèlf... En wie springt eruit? . . De sik!!

„Mè-è! . . Mè-è-è!”

Hij gaat op zijn achterpootjes staan. Hij houdt zijn kopje schuin. Hij kijkt met zijn gultige oogjes rond... En hij heeft zijn mooie, blauwe bandje nog om. Het éne eind hangt làng; het andere eind hangt kòrt.

„Mè-è! . . Mè-è-è!... Ik ben zo blij, dat ik eruit ben. Boel! † was daar zo nauw, en zo donker, en zo warm

Hij maakt van blijheid een rare bokkesprong; hij staat, in één wip, boven op grootva's stoel.

„Mè-è!... Mè-è-è!... Daar ben ik weer. Zijn jullie óók niet blij?”

Hij is helemaal niet nat, en helemaal niet vuil; — en het mooie, zachte bandje om zijn hals glanst blauw; — ècht fluweel.

Hoe kàn dat?

Grootmoe pakt Jan bij zijn arm; en grootva pakt Kobus bij z'n arm; en ze vragen allebei: „Hebben jullie Anneke helemaal niet gezien?”

„Néé,... de sik vonden we wel; — maar Anneke vonden we niet... De sik lag in een ton.”

„In een ton?”

„Ja;... in het bos lag een oude ton. Daar zat hij in. Hij sliep; en hij was hélemaal niet nat... Wij hebben hem gepakt, maar hij wou niet mee door het natte bos... Wij hebben hem in de zak gestopt.”

„Mè-è!... Mè-è-è!” zegt de sik. En hij danst door de kamer, op alle vier zijn pootjes te gelijk... En Mies, de grote, grijze poes, kruipt boos onder de kast. Zij is bang voor dat wilde beest.

Die boze sik! Hij is de schuld van alles.

Alle mensen zijn ongerust... Hij is blij.

Alle mensen zijn
ver drietig... *Hij*
danst van pret.
Alle mensen zijn
nat en vuil ge-
worden van de
regen... *Hij* is

droog en schoon. Alle mensen hebben door het
natte bos gelopen en langs het koren; en in de
modder; — dan hierheen; dan daar heen...

Grootmoe en grootva, en de politieagent, en
Kobus, en Jan, en moeder met de paraplu, —
alle maalt... En hij, de boze sik?... *Hij* heeft lek-
ker liggen slapen in zijn ton. Op zijn mooie witte
velletje is geen druppel geval len. En dan die arme
Anneke! Dat is het ergst, het àl ler ergst.

En 't is die *wilde sik* zijn schuld.

Maar dat weet niemand.

Dat weet Anneke alléén.

En Anneke is weg.

Anneke kan het niet vertellen.

O, die boze, wilde sik!...

Kijk hem springen!

10. De mooie turf

Tin ge lin ge ling!

De bel gaat.

Wie zou daar zijn?

Grootmoe loopt de gang in; ze kijkt om het hoekje van de deur.

Het is de *turf*boer... Zijn kar staat op de weg. Er ligt een zeil over. Dan kunnen de turven niet nat worden in de regen.

Maar grootmoe kóópt nu geen turf. Grootmoe is veel te verdrietig.

„Nee, hoor, ... ik koop geen turf.”

„Juffrouw, — ik heb héél mooie...”

„Nee, — ik kóóp geen turf. Kom mòrgen maar terug!”

„O, juffrouw, — ik heb zulke *mooie!* Wilt u 'es kijken?” Hij lacht; hij trekt aan zijn baard en hij heeft een vriendelijk gezicht.

„Nee, — ik *wil* niet kijken; ik *wil* niet kopen! Ga toch wègl...” Grootmoe wordt een beetje boos. Maar de *turf*boer lacht. Hij zegt: „Nee, juffrouw, — ik ga niet weg. Ik heb de *mooiste* turf van de hele wereld. Ga maar 'es meel Kom maar 'es kijken!”

Grootmoe wordt nòg bozer... „En ik *wil* niet kijken! En ik *wil* niet kopen! En ik *wil* je turf niet hebben...!”

De turfboer moet zo lachen. Zijn baard *wipt* van het lachen... „Ja wèl, juffrouw, — u wilt mijn turf wel hebben. Vast wel, hoor!...”

Grootva komt ook in de gang. Hij hoort, dat grootmoe *boos* is, en dat de turfboer *lacht*. Wat *ráár* is dat!

En de *politieagent* komt óók in de gang. Hij kijkt heel donker. Hij denkt: „Wat een *ráre* turfboer is dat!”

En *Jan* en *Kobus* komen óók in de gang.

„Mè-èl... Mè-è-èl...” zegt de sik, en hij huppelt mee... „Mè-èl... Mè-è-èl... Ik hoor er ook bij.”

De turfboer loopt op een drafje naar zijn kar; — over het gele straatje heen... Hij lacht maar; en hij tilt het zeil een *héél* klein eindje op en hij roept: „Juffrouw, — kom nou 'es even kijken: dit is de mooiste turf van de hele wereld!”

Grootva zegt tegen grootmoe: „Gá maar heel even kijken. Het is zo *ráár*!”

Grootmoe gaat ook over het gele straatje heen... Ze komt bij de kar, met een heel *boos* gezicht.

De turfboer tilt het zeil op, een klein eindje; maar

grootmoe kan de turf niet zien.

Het zeil gaat een klein eindje hóger; — en nòg een eindje. En opeens haalt de turfboer het zeil *he le máál* weg... Dáár... tussen de turven... daar ligt...?

Grootmoe slaat haar handen in de lucht.

„O, Anneke, Anneke... lief Anneke!”

Dáár... tussen de turven... daar *ligt* de kleine weglloopster. Ze slaapt lekker. En de bruine turven liggen warmpjes om haar heen...

„O, Anneke, lief Anneke!”

Grootmoe pakt haar. Grootmoe kust haar...

En grootva, en de politieagent, en Kobus, en Jan, — ze komen allemaal kijken. En ze roepen allemaal: „Anneke! Anneke!”

Anneke wordt wakker... Ze wrijft haar oogjes uit... Och, kijk 'es! Haar handjes zijn *bruin* van de turf;... en haar natte jurkje is ook *bruin* van de turf; — en haar neusje; — en haar wangetjes; — en haar haar... O, 't is net een klein negertje. De turfboer zegt: „Ze was zo *nat*; ze was zo

koud; ze was zo moe. Ik heb haar maar onder het zeil gestopt, daar is het warm... En nou is ze net een klein negertje."

Maar ze roepen allemaal: „Dàt is niet erg! Dàt is he le maal niet erg!”

Grootmoe neemt Anneke in haar armen...
„Kom maar, hoor! Kom maar, lief, klein negertje...
O, ik ben zo blij, zo blij...!”

En de turfboer lacht. Hij zegt: „Is dàt nou geen mooie turf, juffrouw? Is dàt nou niet de mooiste turf van de hele wereld?”

En grootmoe lacht ook... „Ja, ja, hoor! Je bent een goeie, beste, brave turfboer!... O, ik

ben zo blij, zo blij!... Kom maar allemaal meel!" En Anneke lacht ook... Ze slaat haar armpjes om grootmoe's hals. En de stukjes turf vliegen rond. En grootmoe's witte wangen worden ook al bruin; — grootmoe's neus... Maar dat is niet erg. Dat is helemaal niet erg.

En grootva zegt: „Kom maar meel! Kom maar *allemaal* meel! We maken een feest!"

Kijk, daar gaan ze, *allemaal*;... het gele straatje over; en de stoep op; en de gang in; en de kamer in;... grootmoe met Anneke; — en grootva; — en de politieagent; — en Kobus; — en Jan; — en de turfboer...

En ze lachen maar, ze lachen maar.

En het lieve, leuke sikje huppelt vooruit op zijn hoge pootjes. Hij maakt dolle bokkesprongen. „Mè-è!... Mè-è-è!... Ik hoor er ook bij!... Mè-è-è!"

11. Als de lamp brandt

Nu is het avond.

De maan schijnt op het gele straatje; en op de tuin; en op de oude ton bij het bos...

Daar zitten twee konijntjes in. Ze snuffelen. Ze zeggen: „Wie is hier geweest vandaag? Wij ruiken wat“...

Nu is het avond.

Overal brandt de lamp.

De *politieagent* rookt een fijne sigaar. Die ruikt zo lekker. Die heeft hij van grootva gekregen.

De *turfboer* is laat thuisgekomen. Maar nu eet hij snijbonen met worst. Die heeft hij van grootmoe gekregen... En al zijn kindertjes smullen lekker mee.

Kobus en *Jan* spelen met twee grote sinaasappels op de tafel. Die hebben ze van grootmoe gekregen. Die rollen ze naar elkaar toe, en ze zeggen, dat het autobussen zijn... O, als er een *botsing* komt!

Overal brandt de lamp.

In het witte huis met het gele straatje óók.

Grootmoe's zwarte japon is alweer droog. Ze gaat hem netjes opvouwen; — op de tafel.

Mies, de poes, zit te spinnen op grootmoe's stoel.

Anneke zit op grootva's knie.

Anneke vertelt alles... Van de sik, die hélemaal niet stil wou staan; — en van het blauwe bandje; — en van de spin in het laantje; — en van de kromme tak; — en van het kleine huisje met de varkenskoppen; — en van de plank over de sloot, die zo wiebelde...

„O, grootva, — en toen liep ik op de weg, en er was hélemaal niemand...”

Anneke kruipt heel dicht tegen grootva aan. Ze wordt wéér een beetje bang.

Grootva lacht. Hij zegt: „Was je erg bang op die stille weg?”

„O, grootva, ja... En toen was er een kar, maar ik zag hélemaal geen man. En er lag een groot zeil over de kar, met allemaal plassen erop, en de regen kletterde zo op dat zeil... En toen wou ik onder de kar kruipen...”

Anneke griezelt wéér een beetje.

„O, grootva, ... hoor 'es! En toen was er een groot, zwart ding onder de kar, — en toen kwam er opeens een baard uit, en een hoofd... O, en toen kwam er ook een grote, bruiene hand uit, en die pakte me...”

Grootva lacht.

Grootmoe lacht ook. Ze zegt: „En 't was toch een goeie, beste, brave turfboer...”

„Ja,” zegt Anneke... „Ik moest bij hem zitten, onder zijn grote jas; héél dicht bij hem. Maar zijn baard kriebelde zo...” En Anneke griezelt alwéér.

Grootva zegt: „Eigen schuld. Jij bent het hekje doorgegaan. Dat mocht niet.”

„Nee, grootval!”

„Ga je morgen wéér naar het bos, en naar de varkens? Ga je morgen wéér uit rijden met de turfboer?”

„O nee, néé, grootval!”... En Anneke pakt grootva stijf om zijn hals... „Nee, néé, hoor grootval!”

Maar opeens kijkt Anneke vreselijk bang. En ze gilt: „O, grootmoe, grootmoe, ... pas op!”

Grootmoe schrikt. Grootva ook.

„Wat is er dan?”

„O, grootmoe, dáár... daar op de tafel... bij uw hand...”

Ze kijken. Daar loopt een *grote, dikke, bruine* spin. Hij heeft een kruis op zijn *ronde rug*... Dat boze beest loopt, op hoge poten, vlak bij grootmoe's hand... Anneke *griezelt* ervan.

Ja, dat is de spin uit het laantje. Hij is met grootmoe meegegaan. Hij is óók bang geworden voor de regen. Hij heeft zich verstopt in een donker hoekje van grootmoe's japon... En nu komt hij ook eens kijken. Het is zo lekker warm in de kamer. O, grootmoe *griezelt* ervan.

Grootva niet. Grootva lacht. Hij zegt: „Vooruit!... Anneke gaat naar bed. En de spin moet ook naar bed; — in de tuin!”

Die *dappere* grootval... Hij pakt de spin zó maar in zijn hand. Dat kriebelt!... Maar grootva lacht erom.

Hij brengt de spin naar de tuin. Hij zet hem op een klein boompje in de maneschijn.

En hij zegt: „Jij *bent* geen boos beest; je bent een goed beest; maar je hoort *niet* in een zwarte japon; — je hoort in de tuin. Ga jij maar vliegen en muggen vangen, hoor!... Dàt zijn boze beesten. Die steken!”

En grootva gaat weer naar huis.

De maan schijnt op zijn witte haar.

Grootmoe brengt Anneke naar bed.

Anneke zit op haar knietjes bij grootmoe's schoot; — haar oogjes dicht, haar handjes gevouwen... En grootmoe legt haar eigen handen bij Anneke's handjes. En grootmoe doet óók haar ogen dicht. Zo bidden ze samen. De lieve Heer hóórt hen wel.

Grootmoe doet haar ogen weer open. Ze zegt: „O, Anneke, ik ben zo blij, dat je weer thuis bent. Ik heb de lieve Heer ervoor gedankt... O, als er eens een ongeluk was gebeurd, wat zou dat vréselijk zijn! De lieve Heer wil voor ons zorgen; — voor ons allemaal; — voor je zieke moesje ook... Moesje wordt al een beetje beter!... Anneke, hoor eens! Maandag gaan we naar moesje toe. Dan mag jij ook mee. En dan zullen we alles vertellen, hè? ... Moesje zal wel schrikken; maar moesje zal ook heel blij zijn.”

Anneke lacht!... Naar moes? Dát is heerlijk!

„En nu naar bed, Anneke! ... Zullen we nu nog eens „turfboer” spelen?”

„Ja, grootmoe... o jáll!”

„Goed!... Jij bent nat Anneke; en ik ben de turfboer... Vóóruit, in de kar!... Eén! — Twéé! —... Hoep la!

Kruip maar heel diep tussen de turven, hoor. Dan kan de regen niet bij je komen... Ziezo, en nu het zeil er overheen! En dan krijg je ook nog

een zoen van de turfboer. En dan ga je heerlijk
uit rijden!

Dag, Anneke!"

„Dag, grootmoel... dá-àg!"

Anneke ligt heel diep weggedoken. Eén oogje
maar kijkt onder de dekens uit... Maar dat éne
oogje stráált van de pret.

„Dag, grootmoel... dá-àg!"

12. Wel te rus ten

Over al brandt de lamp.

In het schuurtje niet. Natuurlijk niet! Dat hoefde niet... Er was een klein raampje in de muur.

Het kleine sikje lag in zijn hok! — zijn pootjes gevouwen onder zijn lijf... En op zijn wipstaartje scheen de maan.

Hij knabbelde wat... Hij knabbelde op het blauwe lintje — op het lange eind.

Hij dacht: „Wat is dat toch voor een ding? Waar om

zif dat ding om mijn nek?... En waarom gaat dat rare ding altijd met me mee?... Kun je het opeten? Smaakt het lekker?"

Hij knabbelde.

„Ba! Nee!... Dat lust ik niet! Ik ga slapen!"...

Hij schudde met zijn kopje, en dat lange eind vloog op zijn rug...

Toen legde hij dat kleine kopje lekker schuin in het stro. En zijn guitiige oogjes gingen dicht.

Welte rusten!

Van W. G. VAN DE HULST verschenen bij uitgever dezes:

Jaap Holm en z'n vrienden	23e druk
Ouwe Bram	20e druk
Willem Wijcherts	17e druk
Zo'n vreemde jongen	11e druk
Peerke en z'n kameraden	17e druk
Gerdientje	15e druk
Om twee schitteroogjes	12e druk
Wout de scheepsjongen	9e druk
Van een klein meisje en een grote klok	15e druk
Er op of er onder	11e druk
Het gat in de heg	13e druk
Een held	10e druk
Ergens In de wijde wereld	8e druk
Hans in 't bos	9e druk
Rozemarijntje	20e druk
Rozemarijntje naar school	21e druk
Rozemarijntje en Rooie Pier	14e druk
Rozemarijntje en de oude juffrouw	10e druk
Rozemarijntje en de zwarte jongen	11e druk
Het karretje	6e druk
Jantje van de Scholtenhoeve	9e druk
Thijs en Thor	9e druk
Gedroogde appeltjes	5e druk
Van de Hulst-prenten	

VOOR ONZE KLEINEN

Fik	20e druk
Van Bob en Bep en Brammetje	19e druk
Allemaal katjes	17e druk
Van de boze koster	19e druk
Het huisje in de sneeuw	19e druk
Van drie domme zusjes	14e druk
Bruun de beer	18e druk
Zo'n griezelig beest	11e druk
Het wegje in het koren	17e druk
Grote Bertus en kleine Bertus	12e druk
De wilde jagers	14e druk
Anneke en de sik	14e druk
Het plekje dat niemand wist	13e druk
Kareltje	13e druk
Het kerstfeest van twee domme kindertjes	11e druk
Het zwarte poesje	11e druk
Het klompje dat op 't water dreef	9e druk
Annelies	8e druk
Voetstapjes in de sneeuw	8e druk
De bengels in het bos	7e druk
Kleine zwerver	6e druk

VOOR OUDEREN

Stille dingen	5e druk
Om het kind	3e druk
Zeven kerstvertellingen	4e druk
Het vertellen	6e druk